

Ki fogyasztotta el a 20 milliárd dollárt?

Természetesen a magyar nép – mondják kórusban a Budapesti lakó közgazdászok! – A Kádár-rendszer az utolsó 15 évében csak így tudta fenttartani az életszínvonalat!...

A néptömegek tapasztalata viszont azt mutatja, hogy ebben az időszakban nem nőtt, nem maradt, hanem egyenesen csökkent az életszínvonaluk.

Ha valaki több országban járt Nyugaton az elmúlt évtizedekben, érezte, hogy a magyar munkás nem dolgozott semmivel sem kevesebbet az olasznál, a cseh az osztráknál, az NDK-s a nyugatnémetnél. Az ilyen ember semmiképpen nem érti az életszínvonalbeli különbségeket a fenti párosítású, összehasonlítható országok között. Főként azt nem, hogy 40-45 év alatt folyamatosan egyre nagyobb lett ez a különbség, az utó.

Még valamelyes magyarát lehetne az 1973 utáni kőolajár-emelkedés a világpiacon. Ez ugyanis jelentős csapást mért a kelet-európai, olajban szegény országok 110 millió lakosú tömbjére. Am az olajban gazdag Szovjetunió az extraprofit százmilliárd dollárjai ellenére sem tudta utolérni a 270 millió lakosság életszínvonalát, sőt az meredeken romlott éppen ezen időben.

Mindeközben a 380 millió ember

ugyanígy dolgozott,

mint az olajválság előtt. Termelt és exportált. Kormányaik pedig folyamatosan vették fel a dollárhiteleket.

Miért csökkent mégis az életszínvonal? Hova lettek a dollárszázmilliárdok?

Meg kellene vizsgálni mindezt immár a kiadások oldaláról.

Amerikai tudósok 1985 körül közölték, hogy az USA a háború óta eltelt 40 év alatt 8000 milliárd dollárt költött fegyverkezésre, hadserg-fenntartási célokra. Ugyanakkor a Szovjetunió folyamatosan hangsúlyozta, hogy „megteremtette a stratégiai erőegyensúlyt”. Vagyis utolérte az 1945-ben megerősödött USA-t, valamint ellensúlyozta a nyugat-európai, japán és más „el-

lenségese” országok fegyverkezését is. Hát ez bizony sokkal többbe került, mint az a 8000 milliárd dollár.

Nem mi találtuk ki mindezt. A '80-as évek elején bemutatott szovjet filmben a Nagy Vezér megkérdezte 1945-ben a szovjet atombomba atyját: „Mennyibe fog nekünk kerülni az atombomba előállítás?” A válasz: „Annyiba, mint az egész második világháború, Sztalin elvtárs.”

Azután sok pénzbe került a koreai, a vietnami, az algériai háború. Csakúgy, mint Egyiptom, Szíria, Irak felfegyverzése. Sok pénzbe került Kína, Kuba, Angola, Etiópia stb. katonai-gazdasági megerősítése. Ezek az országok soha nem tudták ezeket a költségeket

összegeket visszafizetni. Nem is kérte tőlük senki.

Vajon mennyibe került a nyugat-európai, amerikai, japán sztrájkok és tüntetések megszervezése? (1945-1975 között.)

Vajon mennyibe került az elképesztő méretű kémszolgálat létrehozása?

Mennyibe került az űrhajózás gátlástalan erőltetése és a sok száz műhold fellövése?

Mennyibe került a természeti adottságok figyelmen kívül hagyásával telepített számtalan vasmű, amik háború esetén gyorsan átálhattak volna harcok-szigyártásra?

Mennyibe kerültek a hegyek gyomrába telepített, új gépekkel felszerelt, de

lezárt hadiüzemek;

a termelő hadiüzemek: a számtalan hatalmas repülőter; a majdnem teljesen új hadiflotta, tengeralattjárók százai-val; az új és újabb repülőgépek ezrei és a mindig túlzott mennyiségben gyártott más hadieszközök?

Gyengébb képességű propagandisták azt állítják, hogy mindezeket a terheket csak a Szovjetunió népei viselték. A „békéltábor” európai országai ebből nem vették ki a részüket.

Nos, nekik könnyű választ adnunk!

Az a Szovjetunió, amely 1945-től tömegével szállította el ezekből az országokból az üzemeket, gyárakat; amely innen élelmezte a koreai háborút (mert neki sohasem volt elegendő élelmiszere a saját lakosságára sem); amely innen élelmezte a megszálló hadseregeit; amely általuk építette soha nem elegendő katonai bázisait; amely 1956-ban lerohanta Magyarországot az urániumbányák és a bűzamezők miatt; amely lerohanta 1968-ban Csehszlovákiát a létesítendő rakétabázisok és a viszonylag magas nemzeti jövedelem megcsapolása miatt; amely a természeti kincsekben gazdag Lengyelországot Európa koldusává tette 40 év alatt – nos, az a Szovjetunió nem engedhette meg azt a luxust, hogy ez a 110 millió ember ne vegyen részt a világ-

uralmi terveinek megvalósításában.

Visszatérve a fegyverkezésre, legkevesebb 50%-kal Fe! növelnünk az USA által fegyverkezésre fordított kiadásokat ahhoz, hogy megközelítőleg meghatározzuk a Szovjetunió és „szövetségesei” fegyverkezési, űrhajózási, segélyezési, összefoglalva: hidegháborús kiadásait. Ez kb. 12 000 milliárd dollár.

Meghatározóak ezek a kiadások az összehasonlítható országok 40 éves

életszínvonalbeli különbségéből

is. Zajos közgazdászainknak mindeddig nem jutott ideje arra, hogy egyik vagy másik útvonalon pontosabban meghatározzák e kiadásoknak a mértékét. Bizonyos, hogy a fenti összegnél nagyobb végeredményre jutnának. (Egyszer ezeket a számtani műveleteket is el kell persze végeznünk.)

Mi azonban számoljunk csak tovább a fentiek alapján! A 12 000 milliárdot 40 évre elosztva 300 milliárd dollárt kapunk, évenkénti lineáris elosztásban. Ezt, kerekítve 400 millió ember állította elő. Egy főre évente 750 dollár jutott. Magyarország lakossága tehát évente: 750 dollár x 10 millió = 7,5 milliárd dollár kiadást viselt ebből. A 40 év alatt 40 x 7,5 milliárd = 300 milliárd dollárt.

A többi „szocialista” országra ugyanez kiszámítható. Magyarország 300 milliárd dolláros hidegháborús részvétele mai árfolyamon 30 000 milliárd Ft-ot jelent. Egy főre számítva az országból elvont összeg tehát: 30 000 milliárd Ft/10 millió fő = 3 millió Ft/fő.

A népesség fele dolgozott. Tehát egy termelő dolgozóra 6 millió Ft jut. Ha ezt minden dolgozó megkaphatta volna, senki nem panaszkodhatna ebben az országban. (Egy év munkaviszonyra 150 000 Ft esik, ha 40 évvel számolunk.)

Ha valaki túlzottan tartaná ezt az összeget, gondoljon arra, hogy a nyugati világ munkaintenzitásánál sokkal nagyobb erőbedobással dolgoztak itt az emberek. Itt alacsony fizetésért sok munkát végeztek. Itt

munkaversenyek és másodállások

szívták ki az emberek véréit. Ma már persze azt állítják egyes szélhámosok, hogy a magyar dolgozó ellustult, elturnult, kapun belül munkanélküli volt. Ebből alig valami igaz. A kapun belül valóban csak a vezetők voltak munkanélküliek, no meg a funkcionáriusok.

Tehát a magyarság által a hidegháborúra „áldozott” 300 milliárd dollár összegéhez képest az utóbbi 20 évben felvett 20 milliárd dollár szinte elenyésző összeg. Átlagosan évente 1 milliárd dollár áramlott be és tünt el szinte nyom-

talánul. Persze vannak azért, akik tudják: hová. Emellett a fenti 7,5 milliárd dollár is ki lett vonva a gazdaságból. Ugyanakkor az életszínvonal az utóbbi 15-20 évben még csökkent is. Vagyis nem erre fordított a dollárkölcson! Tehát nem igaz az, hogy „felértünk”, hogy „többet fogyasztottunk, mint amennyit megtermeltünk” és a hasonló mesék.

Az már majdnem vicces, hogy a Horn Gyula-csapaton 20 milliárd dollár „kigurítását” kéri számon. No nem hűntető jogszabály alkalmazásával, nem csupán a fentebbi nagy összegekről való figyelemelterelés céljából, propagandisztikus okokból. A fenti

összegekhez képest ugyanis ez bagatell nagyságrendű.

Hát persze azért ez sem olyan bagatell, ha azt vesszük, hogy ez mintegy 2000 milliárd Ft mai árszinten. Mai árszinten ugyanis 2 millió Ft-ért egy kitűnő lakást lehetne építeni egy rászoruló családnak ajándékba! Tehát 1000 lakás 4000 lakosa azért maradt nyomorult lakáskörülmények között, hogy néhány száz moszkvai népvész (akik persze keményen harsogták, hogy „minden ember egyenlő”) felelőse Párizsba járhasson ruhát, bundát, ékszert, parfümöt venni.

Visszatérve a 20 milliárd dollárra.

azt a mesét is előadták

egyesek, hogy ezen a pénzen kellett fenttartani a gazdaságtalanul termelő üzemeinket, hogy legyen munkahelye sok száz-ezer embernek. Nekik azt a kérdést szegeztük, hogy hova lett a sok telefontúró, az autós és benzinelladási extraprofit, a 44%-os SZTK-járulék, ha sem komoly telefonfejlesztések, sem igazi újítások, sem megfelelő színvonalú egészségügyi beruházások nem voltak? Az egész ország minden üzeme ráfizetéses volt? Aztán még azt is meg kell kérdeznünk, hova lett a sok nyugdísbefizetés? Ugyanis ez mind az utolsó fillérig el-tűnt. Mindenki tudja, hogy a mai nyugdíjasok nyugdíját a mai aktív dolgozóktól elszedett pénzekből fizetik. (Csak azt tudnánk, ha ez így megy tovább, akkor a mai aktív dolgozók nyugdíját miből fogják fizetni 10-20-30 év múlva. Ez az eljárás nem becsületes. Ez csak úgy állítható meg, ha a mai és a korábbi évtizedes „tökefelhalmozás” megcsapoljuk.)

A 300 milliárdnyi elvesztett dollárt, no meg a lengyel, cseh, keletnémet stb. fegyverkezési kiadásokat a Szovjetunió utóállamai nem is ismerik el, nem akarják és nem tudják visszafizetni semelyik közép-európai országnak, hiszen ők is koldusbotra jutottak a hidegháború 44 éve alatt. Am a tények, a számadatok ettől még igazak és ezeket őrizzük meg emlékeztetőnkben!

A 20 milliárd dollárt, valamint amit a fentiekben látható-

nem mi fogyasztottunk el,

kamatait ez az ország még akkor sem tudja megadni, ha földjeink, gyáraink színe-virádgát ár alatt eladjuk a tőkés hiénáknak, ha Magyarország egy közép-európai bankköz társaság szintjére süllyed, ha bennszülöttek és bérrabszolgák leszünk!

Végül egy kikerülhetetlen kérdés: Ha a 300 milliárd dollárt lerabolják a népről, ha 20 milliárdot már visszafizetjük (kamatban) és fizetjük tovább is – honnan van hátorsága a mai budapesti közgazdászoknak a nép zsebére merő primitív vagy kevéssé tudományos kísérletezgetéseik sozozatának végrehajtására?

Gyömrői Endre